

Radek zblbnul Papra

aneb

Roháče 30.3.-3.4. 2005

30.3. – Cesta

V 19:52 vyrážím Hutníkem do Olomouce. Cestou studuju mapu a jídlem zaháním spánek. V Olomouci přeseďám do osobáčku ku Přerovu, kde maj bejt kluci. Radek má telefon vypnutej, Mick neodpovídá ani se mu nemůžu dovolat. Hekticky běhám po nádraží, průvodčí je taky neviděl. Jdouc kolem vlaku je nacházím v kupěčku. Radek je překvapen, čekal mě v Hranicích, nevěřil, že se nechám vyhecovat a dorazím do Přerova. Seznamuju se s Oťasem a Jurou, rozdávám lahváče coby nováček. Kluci dou pro jídlo a další lahváče, kecám s Mickem, zjišťuju informace. Chvilí ještě popíjíme a kecáme, Oťas usíná, tak se taky sunu do vedlejšího kupěčka spát. Po chvíli přichází i Michal. Před půlnocí usínáme.

31.3. – Čtvrtek

Hranice sme přešli v klidu a ve 4:48 sme v Liptovským Mikuláši. Nutno podotknout, že díky celníkům a průvodčím značně nevyspalí. Malou proluku před busem v 5:15 trávíme různě. Bus nás za 20,-Sk hodí do Jalovce, odkud zahajujem cestu. Je tma ale rozednívá se, přesto místy svítíme čelovkama. Já tu sem prvně, ale Jura už de na jistotu. Zhasínáme čelovky, přeskakujem potok a přes louku se dostáváme na asfaltku. Po chvíli opouštíme žlutou, přeseďáme na zelenou, Jura nabírá vodu a Michal se leká psa. Oťas není nadšen četností našich zastávek. Opouštíme asfalt a

začínáme stoupat, až se někteří odstrojují. Po delším stoupaní lesem traverzujem k vyhlídce, z níž sou první výhledy na Nízke Tatry. Trocha stoupaní až opouštíme les a jsme na pláních, sluníčko začíná nemilosrdně hřát. Vrchol před Ostrou stojíme na jídlo a míjej nás 2 skialpinisti. Slunce sílí a to je teprve k 8:30, využíváme sluneční brýle, fotíme, natíráme se opalovacím krémem, Mick se maskuje na bílýho ledního medvěda. Ostrou pouze traverzujem, místy to prokluzuje, nikdo se však nezřítíl. Kolem 10:00 zdoláváme první vrchol – Sivý vrch (1804,5m n.m.) – někdo kosodřevinou, někdo bokem v mačkách a s cepínem. Po menší pauze sestupujem všichni v mačkách, v sedle je sundáváme a zahajujem výstup na Brestovou. Cesta se zlepšila, sníh se boří míň a kocháme se výhledy na N.T. Výstup na Brestovou je již po červené, místy je sníh odtátý, diskutujeme různá vážná témata, u předvrcholu s křížem jen přibrzdíme a už si to ženeme na vrchol (1902,6m n.m.), kde se otvírá de facto celé panorama Roháčů na pozadí s V.T. Jíme, svačíme a potkáváme skialpinistku, která učaruje Michalaj, je pěkná, sportovkyně. Opět nasazujeme mačky a kolem 13:30 pokračujem sestupem do sedla a následným, ze začátku prudkým, výstupem dobýváme Salatín (2047,5m n.m.). Nezdržujem se, pouze se kocháme výhledy, a opět sestupujem do sedla, kde nefouká, svítí slunce. Vyvalíme se na károšky a na hodinu usínáme, Mick stačí chrápat. Po hodině spánku vaří Radek čaj a nikam se nám nechce. (*Papr*)

Dále zápis dne 30.3. (čtvrtek) přebírá Oľas. Čekaly nás Skriniarky. Rozeklaný hřeben směřující ke Spálené. Tam jsme chtěli ten den spát. Vyrážíme a cesta jde dobře. Skriniarky skrývaly asi 2 závažnější místa, kde jsme museli přejít ke klasickému lezení. Je pravdou, že ani v létě nejsou Skriniarky zadarmo (psaní do 1 čtverečku je k ničemu a nehodlám v něm pokračovat). Docházíme na Spálené (2083,3m n.m.) a nacházíme překrásné místo pro nocování. Stavíme stany, Radek s občasnou pomocí Oty staví (kope) záhrab a hlavně ze sněhu roztavujeme cca 6 litrů vody (!!!). Zalézáme do stanů a začíná hromadné vaření večeře. Bylo to úžasné, chutné a zasloužené. Zde hodlám vznést protest nad neomaleností Michala, který se bezostyšně vykálel doprostřed turistické pěšiny, která už začínala být pod sněhem znát. Místo toaletáku použil kapesník a argumentoval tím, že ho vítr stejně odfoukne pryč. Spát sme šli po 21:00. V noci bylo nádherně jasno, vcelku chladno (-15°C). Máme opravdu parádní počasí. Vstáváme v 7:00, začínáme vařit čaje, v 8:00 začínáme balit, ale to už je další den....pátek 31.3.05. (*Oľas*)

TAK PÁTEK

Budí mě starostlivý hlas Oľasa ve stylu: „Žiješ?“ Poté mi mile odstranil zával u vchodu záhrabu. Chvilí na to jsem přemlouval notnou dobu Paprův podchlazený vaříč, aby mi rozpustil trochu sněhu na čaj. Vyrázili jsme tak na pohodu kolem deváté, ale jako vždy moc ustrojení. Slunce páli docela fest. První kopec – Pachoľa – jsme traverzovali. Za méně vhodných podmínek sebevražda. Trochu mi dělal starost pohled na nejistě se pohybujícího Oľasa, ale taky to přešel. Teď už je to na každou stranu dobrých 200m dolů. Je to mnohem techničtější a tím i zajímavější. Počasí opět haluzový a nikdo nikde. V sedle jsem se trochu slík a hurá na Baníkov (2178,0m n.m.). Tam jsme byli cca za chvíli (10:30). Další chvíli jsme tam pobýli. Celkem jsme neměli kam spěchat. Dnešní cíl byl jen na Jamnických plesech. Z Baníkova dolů to bylo docela zajímavé. Pak na Hrubou kopu (2166,4m n.m.). Tam jsme si dali polední pauzu. (Kupodivu) Sem tam ve Žiarské dolině byli vidět skialpinisti, jedni byli docela hrubý. Sjížděli takový kuloár, co bysme mi těžko lezli. Přes silné slunce bylo na zevlování docela zima, tak jsme šli dál. (*Radek*)

Slezli jsme z Hrubé kopy po skále na pravé straně hřebenu a zamířili směrem k Trem kopám. Na Trech kopách sme si užili spoustu legrace. Hravé sněhové plotny střídaly lehké stěny. O moment vzrušení se postaral jen Papr, když při sestupu z druhé kopy zvolil riskantní cestu po strmém sněhovém poli podél řetězu nad severní stěnou. Řetězu se nedržel, pouze skály a mačky mu prokluzovaly změkklým sněhem. My ostatní jsme se na to nemohli koukat a lezli dál přes třetí kopy a skrz vyledněný žlábek do Smutného sedla. Následoval lehký výstup po tvrdém sněhu na Plačlivé (2125,1m n.m.). Na vrcholu (14:30) jsme se občerstvili a vyhlíželi výstupovou cestu na Ostrý Roháč. O zpestření se postaral opět Papr, který se snažil sbalit osamělou skialpinistku. Neúspěšně. Nakonec ji pod záminkou focení středního hřebene Tater alespoň vyfotografoval. No ostuda. Rychle jsme se tedy zvedli a pospíchali směrem k Ostrému Roháči. Cestou jsme potkali skupinu lezců jdoucí severní stěnou Plačlivého. Výstup na Ostrý Roháč ze západu byl velice

jednoduchý a za pár chvil jsme byli nahoře. Na vrcholu (2087,5 m n.m.) jsme strávili několik poklidných minut. Kouzlo okamžiku narušil až Oťas, který se bez jakýchkoliv zábran vysral za vrcholovou pyramidou. Poté následovala focení na vrcholovém hřebínku a rychlý sestup do Jamnického plesa. Já a Papr jsme postavili stany zatímco ostatní rozbili led a nabrali vodu. Navařili jsme a nažraní spokojeně usnuli (po 21:00). Real time – Jura: „Radek v záhrabu zapomněl meteosat za což bych ho narazil na kůl.“ Jura se drbe na koulích a okolí a cucá si prsty. (*Michal alias Mick*)

2.4.2005 – Dnes staneme na vrcholu

Michalovy zápisky je třeba brát s notnou rezervou, jen přeci byl Apríl. Skialpinistku sem fotil na Michalovu žádost. Vstali sme v 7:00, my s Jurou spokojeni na sněhu, zbytek výpravy, co spal ve 3 v 1 stanu na trávě, nějak spěchal pryč. Nasnídali sme se, došlo se pro vodu, Oťas s Radkem boulderili vedle na šutru a v 9:15 sme vyrazili kolem laviny, kterou obdivovali 4 divný týpci, se kterejma sme se pak chvíli mlátili, do sedla pod Deravou, namazali se krémem, Oťas si vyčistil zuby a kolem skalky sme vyrazili na Deravou (1955,4m n.m.), přešli sme ji, sešli hřebínkem dolů. Napili se a prudce vystoupali na Hrubý vrch (2137,0m n.m.), kde foukalo, nijak dlouho se nezdrželi a pokračovali pohodově na Končistou (1993,5m n.m.). Cestou sme potkali kamzíka, kterýho sem asi 1/4 hodky naháněl na focení. Kluci mezitím zapadli do sedýlka, kde sme začli jít, to bylo kolem 12:15. Teď je 13:45, Oťas s Radkem byli blbnout na převěži, Oťas honil turistku a všichni nadáváme kolik tu je dnes lidí, zvlášť na Klíně. Kluci tam viděj asi tucet holek ze zdravky, fotěj digi a zkoumaj detaily. Stejně to sou jen obyčejní turisti a Mick se šel do Polska vysrat. (*Papr*) Na sluníčku se lebedí příjemně (až na ten zkurvenej vítr), ale nejsme na rodinném dýchánku – jsme ve velehorách. Proto dosti zahálky a vyrážíme kupředu. Po několika desítkách metrů víceméně rovinnatého terénu staneme na úpatí Klínu. Její severo-východní stěna budí zasloužilý respekt. V našich tvářích je vidět napětí. Podaří se nám vyvarovat všech smrtelných nástrah a vystoupit až na vrchol? Soudě podle skupinky pupkatých Poláků, kteří právě z Klínu sestoupili, by se nám to mohlo podařit. Výstup na Klín je opravdový sportovní výkon – naše svalnatá těla trpělivě ukrajují výškové metry. Vrcholovou euforii malinko kazí 70letý stařík rozšafně sedící na vrcholu. Usuzuji, že kmet stanul na vrcholku (2172,7m n.m.) poprvé někdy kolem roku 1947 což ještě podtrhuje náš sportovní výkon. Sestup z Klínu již nevyžaduje takový výkon, ale ostražitost je stále na místě – jediný chybný krok může znamenat smrt (nebo aspoň prdel od sněhu)! V severní straně hřebene od Klínu k Bystré se nenuceně pase kamzík. Dáváme občerstvovací pauzu. (*kamzík byl již v severní straně Končisté, stejně tak pauza, pomýlení autora z psychického přepětí*) Na řadě je energie koncentrovaná v naprosto vyvážené stravě. Není však čas na delší rozjímání čeká nás Bystrá! Tato obrovitá hora má mnoho přívzisek: „Hora Zabiják“ nebo také „Nejvyšší hora Západních Tater“. Teprve v úpatí tohoto strašlivého štítu si člověk uvědomí svou nicotnou maličkost. Možná to zní jako šílenost, ale rozhodujeme se pro nejobtížnější cestu – travers vzhůru stěnou přímo na vrchol. Ano, rozehráváme tuto ruletu smrti. Statistika mrtvých horolezců z této dvoutisícovky neexistuje, ale musí to být strašná čísla. Samotný výstup vyžaduje nejen fyzický výkon, ale i pevné nervy (zvlášť když je vedro jako prase a paří se vám koule). Balancujeme na hranici pádu, ale kousek po kousku, krok za krokem stoupáme. Konečně vrchol! (2248,4m n.m.) Ve vrcholové euforii si gratulujeme a padáme do náručí (i se čtyřmi Čechy kteří jsou náhodou taky nahoře). Kolik nás to stálo úsilí a odříkání než jsme se dostali až sem? Jen kolik jsme sežrali tatranek! Řídký vzduch na vrcholu dělá divy. Kupříkladu Michal se v deliriu snaží fotit se stativu foťákem bez samospouště. Zkrátka hotové peklo. V zóně smrti není radno dělat piknik, takže zanedlouho cestujeme jižním hřebenem. Máme jediný cíl: dostat se v pořádku do base campu. Sestup zvládneme již bez obětí na životech. V dolině Bystré stavíme stany. Jdeme také hledat pleso s životodárnou vodou, ale marně. Chvilí ještě hledíme na strmé žleby Nižné Bystré. Podaří se nám zítra jedním z nich prostoupit? Nevím. Jedno vím jistě: Teď se pudu vychcat a spát. (*Jura*)

3.4.2005 – Návrat

Ráno jsme vstali standardně v 7:00, resp. se probudili, jen sme se najedli a vyrazili k výstupu na Nižnou Bystrou, kterou jsme si včera vyhlídli, nejen proto že je běžně nepřístupná. Pomalý nástup se změnil v prudší stoupaní, slunce začínalo pěkně pražit, my se potili. První pauzu sme dali po

několika metrech a už sme hnali k druhému výškovému táboru za ostrým šutrem. Nyní sme stoupali ve dvou zástupech a dál sme se ještě dělili – Radek to napálil jistým kuloárem, my ostatní ho obešli sněhem, který již místy začínal být velmi nepříjemný a sypký. Proběhlo menší ex tempore, kdy Mick Radka nevyfotil – dojezd to mělo ještě kus pod vrcholem. Cesta začla být prudší a přešla do svahu o sklonu snad i 60° a vše končilo nádhernou malou převějkou, kterou sem zdolal překopnutím nohy a už se mohl vítat s Juro a Oťasem. Počkali sme na Micka a Radka a zbytek zdolali pohodlnou chůzí. V 9:24 byl vrchol Nižné Bystré dobyt, dali sme čokoládu, rozinky, vrcholfota a začli po hřebínku scházet. Po chvíli sme ho opustili a pohodovým sestupem scházeli. Ke konci sme si neodpustili sjezd na cepínech, kterej Radek ozkoušel již kousek pod hřebínkem. Zatímco kluci boulderovali, sem se vydal ke stanům a pustil se do balení, abych nebyl poslední, což se mi poslední dobou nějak dařilo :(Po 11:00 sme zahájili cestu dál. Slunce pralo jak cip, část cesty sme na pohorkách sjížděli jak na lyžích (po dlouhé době opět bez maček). U první vody sme hasili žízeň, Oťas se byl vykoupat a Juroj se nedařilo fotit dlouhoexpoziční vodopád. Nyní jsme absolvovali víceméně nudnou sestupovou cestu lesem trávenou diskusí o medvědech a Oťasových smrdutých a sušících se ponožkách otravujících vzduch za ním. U rozcestníku s červenou proběhla menší diskuse o následující cestě – vyhrála Příbylina. Cesta vedla přes zasněženou louku či pole mezi chatkama s výhledem na N.T. Silnice v dále byla naším vysvobozením; sundali sme návleky a vyhrnuli kalhoty. Kus cesty po silnici byl nepříjemný, ale odměnou nám bylo 10 min. čekání na bus do Liptovskýho Mikuláše ve 13:57, kterej nás vyšel na 41,- Sk. Zde máme čas, zapadáme do hospy proti nádru a dáváme 1. jídlo s pífkem, 2. pífko a 3.pífko s jídlem. Oťas je mezitím vyslán pro bagety, neboť nepije pivo, momentálně. Vlak jede v 16:16, kluci maj štěstí, že má sekeru, neboť nemaj prachy (Sk) na lístek, musíme se skládat a Mick vybírat. Cestu trávíme na chodbě i v kupěčku a z našich rozhovorů a pohledů zjišťuju, že sme se za ty 4 dny proměnili v bandu nadržených samců těšících se „domů“ za svejma přítelkyněma. Ze mě se stává nepostradatelný článek nutný k přežití zbytku skupiny – v Žilině vyskakuju s batohem z pomalu ještě jedoucího vlaku, sbíhám schody do podchodu, v prvním stánku kupuju 4 Zlatý bažanty za 100,-Kč + 8,-Sk + 4 prázdný lahváče – prodavačka nestíhá, ale neodmlouvá a já už vybíhám schody zpět k vlaku. Kluci sou nadšení, smrt žízni je zažehnána, vojáci v obvedlejších kupé volají cosi o Delta Force, díky řevu kluků se na mě otáčí celé nástupiště. Odpočívám v hale, píšu deník, než dorazí skoroneteř, se kterou pokecám a v 19:52 mi jede R až do Pic, kde sem v 1:47 a po půl hodině už ulehám na pokoji do postele. (Papř)

Radek, Jura, Oťas, Michal & Papř